

ность. Габотата са сжстоеше въ това: за да са подиграятъ съ скромниятъ старецъ, тие ма накураха да му кажа предъ тѣхъ, че и той билъ комита и много пжти ми давалъ прибѣжище въ манастиря. Нѣмаше какво да са прави; за да сж отжрва отъ бой, азъ трѣбваше да имъ вжрва по волята. Дѣдо игуменъ най-напредъ не искаше да обърне внимание на моитѣ думи, но отпосле, като видѣ, че не са смѣя и турцитѣ захванаха да го подплашватъ, уплаши са и започна да са оправдава, че той презъ цѣлиятъ си животъ не е помислилъ за подобни работи. Турцитѣ са кикотеха и тържествуваха надъ беззащитниятъ. На излѣзване обаче, азъ намѣрихъ случай да разясня по кжсно на стареца, въ що ся състоеше работата."

При есѣ, че З. Стояновъ, както видѣхме, на трѣгване при сбогуването, издебналъ момента и незабелезано отъ водачитѣ си, изповѣдалъ предъ игу-